

*Кондратюк М. В.,**кандидат філологічних наук,**старший викладач кафедри іноземних мов професійного спрямування
Донецького національного університету імені Василя Стуса**Бойван О. С.,**кандидат педагогічних наук,**старший викладач кафедри теорії і практики перекладу
Донецького національного університету імені Василя Стуса*

ТЕОРЕТИЧНІ, ПРАКТИЧНІ ТА МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ПЕРЕКЛАДУ ПОЕТИЧНИХ ТВОРІВ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Анотація. У даній науковій розвідці охарактеризовані теоретичні, практичні та методичні аспекти перекладу поетичних творів з української мови англійською мовою. Зазначено, що складнощі перекладу зумовлені високим смисловим навантаженням на кожну складову та завданням відтворити поетичний текст іншою мовою для іншої культури для іншого часу. Акцентується увага на всебічній ролі перекладача в процесі кодування й декодування текстів. Мета статті – дослідити та проаналізувати аспекти перекладу поетичних творів, визначити основні труднощі перекладу, способи їх вирішення. Окрема увага приділяється методологічним аспектам перекладу поезики для студентів факультетів іноземних мов. Основні вимоги до перекладу – це точність, лаконічність, ясність, літературність. Висвітлені та проаналізовані позиції вітчизняних і зарубіжних науковців щодо проблеми поетичного перекладу. Зауважено, що класифікації перекладацьких трансформацій – досить загальні. Як правило, трансформації різних видів використовуються одночасно, синтетично і творчо. Уточнено низку термінів та операцій (запозичення, калькування, дослівний переклад, транспозиція, модуляція, адаптація), якими мають оволодіти студенти. З методичної точки зору, переклад поезій підтримує позитивні засади вивчення іноземної мови від зацікавленості до професійного вдосконалення. Дійсно дослівний переклад поезики майже неможливий, за виключенням окремих слів, фраз або словосполучень. Поетичний текст у перекладі має відтворюватися та ретранслюватися не тільки як складна система символів та художніх засобів, а й наповнюватися відповідним емоційно-образним та ідейним змістом. Переклад поетичних творів допомагає розвивати проектний підхід, з наголосом на процес і результат перекладу. Мета таких проектів також полягає в тому, щоб студенти розвивали здатність до міжкультурного діалогу, допитливість та відповідальність перекладачів, які створюють позитивні зміни в своєму житті, роботі, містах, країнах.

Ключові слова: переклад, теоретичний аспект, практичний аспект, методичний аспект, поетичний твір, перекладацькі трансформації, способи перекладу.

Постановка проблеми. Переклад поезії формує низку викликів: теоретичних, практичних і методичних, з якими необхідно впоратись перекладачеві для творення релевантного

варіанту перекладу для іншої мови та культури. Складність перекладу поетичних творів зумовлена високим смисловим навантаженням на кожну складову та завданням перекладача відтворити текст іншою мовою для іншої культури для іншого часу. Перекладач виконує одночасно ролі поета, інтерпретатора, перетворювача, історика, ідеолога, і ця багатофункціональність вимагає неабиякої теоретичної та практичної підготовки. Перш за все, увага перекладача звернена на відтворення образно-знакової системи через декодування та кодування під час процесу перекладу.

Художній переклад поезики, на відміну від наукового, чи технічного, має не лише інформаційну, але й естетичну, емоційну та ідеологічну складові. Отже, перекладач має більше обов'язків, ніж поет, оскільки він повинен звернути увагу на кожну деталь, щоб обумовити лексико-граматичні та образні вибір. Тексти – це не лише засіб спілкування, але і вмістище культурологічної, соціологічної і історичної інформації, тому обмін інформацією через переклад зробив значний вклад в розвиток людства. Прогрес був би немислимий без перекладачів, а розвиток перекладу загалом у світі та в Україні зокрема є цікавою темою. Помітно, що професія перекладача стає все більше складною. Переклад має значущий вплив на політичні, технічні, економічні, культурні процеси, і помилка в перекладі може мати небезпечні наслідки.

Аналіз останніх досліджень й публікацій. Проблематикою художнього перекладу займалися М. Алексєєв, О. Білецький, М. Драгоманов, В. Коптілов, Ю. Левін, О. Потебня, А. Федоров, І. Франко, та інші. Частково ця проблематика відображена в працях А. Волкова, Н. Конрада, Д. Лихачова, М. Храпченка, А. Загнітка. Попри актуальність тематики, певні аспекти перекладу ще мало досліджені, тому наша стаття присвячена теоретичним, практичним та методичним аспектам перекладу поезики.

Більшість досліджень зосереджено на порівняльних та методологічних аспектах проблем перекладу. Їм приділили увагу такі відомі вчені, як В. Комісаров, Л. Лазаренко, М. Брандес, Я. Рецкер, Х. Назаркевич, які вивчали переклад мовних засобів, специфіку перекладу поетичних творів різних жанрів (віршів, балад, сонетів, поем), збереження мелодики та звукоряду. В українському контексті варті уваги роботи поета

й перекладача М. Рильського про концептуально-методологічні засади та лінгвістичну прагматику поетичного перекладу. Його роботи мають особливу цінність оскільки він був і практиком, і теоретиком перекладу.

Метою статті є дослідження та аналіз теоретичних, практичних та методичних аспектів перекладу поетичних творів, визначення основних труднощів в процесі перекладу, способів їх вирішення. Також розглянуто можливості для практичного та методологічного застосування завдань з перекладу поезій та проаналізовано результати опитування студентів щодо ефективності таких завдань.

Виклад основного матеріалу дослідження. Термін «переклад» тісно пов'язаний із поняттями «етнокультура», «міжкультурна комунікація», «діалог культур». Культурний діалог – важливий регулятор взаємодії міжнародної спільноти, а його багатогранність – наслідок глобалізації третього тисячоліття [1]. Успіх міжкультурних діалогів та полілогів неможливий без перекладу у будь-якій сфері людської діяльності.

Теоретичний спектр перекладознавчого дискурсу можна розглянути як релятивну і абсолютистську опозиції, що генерують відкриту дискусію з багатьох питань, основне з яких “чи взагалі переклад поезії можливий?” Є теоретики, які переконані, що вся поезія у всіх випадках має бути перекладена на прозу: «Людина, яка хоче перекласти літературний шедевр на іншу мову, має виконати лише один обов'язок, а це – з абсолютною точністю створити весь текст і нічого, крім тексту [2, с.77].

Фраза з цитати «Весь текст і нічого, крім тексту» нагадує присягу у суді: «Говорити правду і нічого, крім правди», що протирічить релятивістам та відомому італійському вислову, який стверджує, що *traduttore* (перекладати) дорівнює *traditore* (зраджувати). Ці дві позиції формують полюси перекладацького дискурсу.

Історія перекладу знайомить нас з двома тенденціями передачі іншомовного тексту, різко протилежних між собою. Це переклад, заснований на тенденції дослівного відтворення мови оригіналу, що шкодить його змісту, а також тій мові, якою він перекладається. З іншого боку, це переклад, заснований на відтворенні “духу” оригіналу, його розумінні, а також на збереженні вимог і норм мови, на яку перекладається оригінальний твір.

Поміркованою та практичною є позиція науковців, які зауважують, що переклад поетичних творів можливий. У перекладі вони допускають зміни, модифікації, часткові втрати та компенсації. Також вони висувають до вимоги до якості перекладу, а саме: вимоги точності, лаконічності, ясності, літературності. Варто погодитися з дослідницею Т. Чайковською, що точність і правильність – особливо актуальні для перекладу поезій, адже може постати проблема розбіжності стилістики різних мов. До того ж в поезія має ритмічний ряд, мелодіку і образність. Просте відтворення цих елементів може привести до втрати гармонії. Бажано, щоб переклад зберіг зв'язок з оригіналом у новій культурі і перекладач має право запропонувати нові образи, форми, стилі. [3, с. 25].

Стосовно підходів сформувалася думка про три методи перекладацької діяльності: реалістичний, об'єктивно-науковий, суб'єктивно-інтуїтивний. Така класифікація є доволі умовною. Патріарх українського перекладу ХХ століття Максим Рильський (1895-1964), який створив висококваліфіковані поетичні версії з польської, російської та французької мов, з цього приводу писав: «Вважаю неможливим, як дехто цього вимагає, щоб автор поетичного перекладу, отже й сам поет, цілком забув

про себе, цілком підкорився індивідуальності іншого поета. Це навіть, здається мені, небажано: таким способом можна стерти пилік з крилець того метелика, що зветься поезією» [4, с. 240]. Ця цитата наголошує на праві перекладача на співтворчість. На думку класика, процес перекладу має системний творчий характер синтетично-аналітичного опрацювання перекладу та створення відповідника оригіналу.

В українському контексті редакція та перекладачі журналу “Всесвіт” зробили великий внесок в українське перекладознавство, регулярно публікуючи переклади творів відомих авторів, поетів та драматургів з європейських, латино- та північноамериканських, азійських, австралійських та африканських країн. Попри радянську цензуру у журналі було опубліковано тисячі перекладів українською: це романи, оповідання, оповідання та поетичні твори іноземних авторів, поетів та драматургів. Загалом, в історії українського перекладу сформувалися два напрямки: класичний і фольклорний. Перший напрям спрямований на літературні норми, європейську традицію, стиль оригіналу, нормативна мова, а другий напрям спирається на бароко, усне мовлення, мовні експерименти, фольклор й діалект.

Як результат, на підставі багаторічної практики та багатого досвіду поколінь перекладачів літератури, редакторами журналу були розроблені основні принципи художнього перекладу:

- збереження точної версії, всіх структурних особливостей;
- дотримання авторської концепції;
- збереження синтаксичної організації і стилістичних засобів вираження;
- збереження авторських образних засобів і способів вираження;
- уникнення пропусків і будь-яких форм вільної інтерпретації;
- уникнення скорочень чи збільшень, ускладнень чи спрощень;
- збереження авторського прагматичного наміру [5].

Українська перекладацька школа формувалася за складних умов. Однак, долаючи перешкоди, українські перекладачі донесли до читачів літературні твори різних народів. Незважаючи на постійні обмеження, переслідування, невпинний терор і навіть страти перекладачів у радянські часи, процес художнього перекладу в Україні ніколи не переривався надовго і не був повністю зупинений. Завдяки наполегливій та відданій праці наших видатних перекладачів українська культура були збагачена перекладами шедеврами світової літератури.

Існують різні течії перекладознавства: лінгвістична, психологічна, літературна, етнографічна, історична та інші. Провідне місце в сучасному перекладознавстві належить лінгвістиці перекладу, що вивчає переклад як лінгвістичне явище. Темою перекладу також займаються філософи, які у широкому розумінні трактують переклад як різновид міжкультурного та міжособистісного спілкування, рецептивно-продуктивну мовленнєву діяльність. Переклад уможлиблюють єдність законів мислення, логічних і психологічних структур, властивих будь-якому етносу, народу, якою б мовою він не спілкувався.

Для професії перекладача потрібні талант, відданість, знання, такт, любов до мов та культур. У лінгвістиці ХХІ ст. активно розробляється підхід, в якому мова розглядається як культурний код нації, а не просто засіб комунікації і пізнання. Фундаментальні основи такого підходу були закладені працями В. Гумбольдта, який вважав мова окреслює межі світогляду.

З філософської точки зору, перекладач здійснює деконструкцію та реконструкцію поетичного тексту. У своїй статті

«Завдання перекладача» [6] Бенджамін порівнював вдалий переклад з «новим життям» для оригіналу, тому що він «знаменує новий етап подальшого життя»

У своїй праці про переклад «Des Tours de Babel» (1985) Дерріда наголосив на важливості ідеї художнього твору, а не змісту і форми. За словами Дерріди, процес перекладу це «шлюбний договір», а продукт перекладу це «як дитина» «щось інше, відтворення», і «дві мови будуть узгоджені» [7, с. 191]. Таким чином, роль перекладача ускладнюється в епоху глобалізації: адже він має культурну та ідеологічну місію.

Ще у засадничій праці «Сім стратегій перекладу поезії» [8] А. Лефевеєр подає таку класифікацію форм перекладу: 1) фонемний 2) буквальний; 3) метричний; 4) прозовий 5) римований переклад, 6) еквівалентний 7) вільний або імітація. Також, А. Лефевеєр у своїх статтях [7] визначає поняття «рефракції» (*réfraction*) як адаптації літературних творів вихідної мови до потреб цільової культури задля впливу на читача, адаптації тексту перекладу до поетики та навіть ідеології країни. Пізніше термін «рефракція» перекладу він замінив терміном «переписування» (*rewriting*) і застосовував його до маніпуляцій з текстом, до взаємодій між літературою і суспільством. На його думку, переклад не може бути ідеологічно нейтральним.

Перекладознавці (теоретики і практики) уточнювали або розширювали цю базову класифікацію. Наприклад, Басснетт пояснив, що у вільному перекладі зберігається зміст, але змінюється форма, а імітація – це новий вірш, який має «лише заголовки і вихідну тему спільну з вихідним текстом» [9, с. 84]. Основними перекладацькими операціями Басснетт називає трансформацію, перекомпоновку, вибір, додавання, видалення, відтворення.

Буквальний переклад часто використовується з стратегією тлумачення, якщо текст поезії ускладнений. Т. Казакова у своїй праці, присвяченій теорії перекладу стверджувала, що вдалий переклад – такий переклад, в якому передане багатство змісту, сила і краса віршу, особливості стилю, збережена образність і ритміко-мелодична структура поетичного твору [10, с. 94].

Як відомо, англійська і українська мови належать до різних гілок індоєвропейської родини мов (перша – до германської, друга – до слов'янської), та до різних структурних типів мов (перша – аналітична, друга – флективна). Саме ці розбіжності в будові мов, у наборі їхніх граматичних категорій, форм та конструкцій і обумовлюють труднощі перекладу поезії у контексті автора і перекладача. Критерієм схожості, або, несхожості контекстів виступає міра співвідношення дійсності. Перекладач іде від свого сприйняття дійсності, від своїх культурних реалій.

При перекладі поезії часто постає проблема розбіжності змісту та форми. Неможливо змінити один компонент і уникнути змін загальної структури. Зміна одного компоненту обов'язково спричинює зміну усієї системи. Тому В. Комісаров наголошував, що художній твір повинен перекладатися «не від звуку до звуку, не від слова до слова, не від фрази до фрази, а від ідейно-образної одиниці оригіналу до відповідної одиниці перекладу» [11, с. 260].

Також перекладачеві необхідно пам'ятати про проблему збереження національного колориту в перекладах. Зрозуміло, що збереження своєрідності оригіналу – завдання дуже складне в практичному плані. Загалом, всі стратегії перекладу можна поділити на дві основні групи: *domesticating* (одомашнення) і *foreignizing* (очуження). На думку літературознавців, в сучас-

ному перекладознавстві домінує стратегія одомашнення, бо перекладачі озвичають все, що не затребуване цільовою культурою [12, с. 240]. На жаль, часткові втрати та пропуски смислів при перекладі – неминучі.

При перекладі поезії необхідно враховувати проблему збереження своєрідності оригіналу, адже це пов'язано зі світоглядом і естетикою автора. Тому при перекладі важливі лінгвістичні та літературознавчі аспекти.

А. Федоров виділяє декілька основних типів співвідношення між оригіналом і перекладом, а саме: а) згладжування відповідно вимогам літературної норми мови, або певного літературного напрямку; б) формально точне відтворення елементів оригіналу всупереч вимогам мови; в) довільний переклад, заміна; г) переклад з врахуванням усіх особливостей і вимог мови [13, с. 400].

І. Алексєєва додає ще одну важливу задачу: збереження та відтворення характеристик літературного напрямку поетичного твору: романтизму, натуралізму, реалізму, символізму, імпресіонізму, експресіонізму тощо. Наприклад, для періоду романтизму характерне часте використання персоніфікацій, колірних символіка, ритм, гра слів. Перекладач має ознайомитися з літературним напрямком, до якого належить поезія [14, с. 255-257].

Поширеною, але не повною є така класифікація трансформацій В. Комісарова: перестановка; заміна; додавання; вилучення. Перестановка полягає у зміні розташування текстових елементів у перекладі у порівнянні з оригіналом, що реалізується через зміну порядку слів та словосполучень у структурі речення. За теоретиком, заміни – найпоширеніший вид перекладацьких трансформацій і вони бувають граматичні, лексичні та лексико-граматичні [11]. При перекладі з української англійською варто звернути увагу на граматичні заміни, що зумовлені необхідністю збереження структури речення. Також при лексичних замінах часто доводиться робити вибір одиниць мови, хоча вони не є еквівалентами.

Т. Казакова розширила класифікацію лексичних трансформацій при перекладі: звуження, розширення, наголос, нейтралізація, опис, коментар. Звуження відбувається в тих випадках, коли одиниця перекладу має високий ступінь невизначеності і залежить від контексту. Тоді, варто підібрати конкретний варіант в певному контексті. Розширення також допускається лише в випадку невизначеності і залежить від контексту. Наголос і нейтралізація зумовлені таким соціолінгвістичним чинником, як відмінність подачі емоційно-оцінної інформації (тема-рема). Додатковий опис та коментар може застосовуватися, якщо у мові перекладу відсутня культурно-історична реалія.

При перекладі поезії, використовують транскрипцію або калькування, а розлогий опис не використовують, оскільки це ламає композицію поезії. На відміну від опису, коментар можна винести за межі поезії і надати розширеного пояснення [14, с. 112-113]. Наведені класифікації перекладацьких трансформацій – досить узагальнені, як правило, вони використовуються одночасно, синтетично і творчо.

Традиційний погляд на поезію як на одну з найвитонченіших форм літератури робить її за визначенням методологічно складною для застосування на заняттях з іноземної мови, але дарма. Поезія пропонує широкий спектр можливостей для вивчення мови для студентів факультетів іноземних мов. Читання, інтерпретація та переклад поезії можуть стати сти-

мулом у вивченні граматики, лексики та інтегрованих мовних навичок.

З методичної точки зору, переклад поезій може сприяти низці позитивних функцій навчання, серед яких методисти Холмс та Мултон [15, с. 5-7] називають: активне порівняння структур фраз і речень мови оригіналу та перекладу, увага до будови фрази і речення, застосування індуктивного, критичного і творчого підходів. Пропонуючи студентам завдання з виразного читання та перекладу віршів, викладач може використовувати поетичні твори для апгрейду мовленнєвих компетенцій. Метод порівняльного аналізу перекладів дає можливість одержати інформацію про корелятивність (співвідносність, відповідність) окремих елементів оригіналу і перекладу (прийоми і способи перекладу), обумовлену як відношеннями між системами мов, що беруть участь у перекладі, так і екстралінгвістичними факторами.

Поетичні твори можуть активізувати навчальну діяльність. Пропоновані види роботи включають читання, переклад, декламація та прослуховування зразків на YouTube для покращення вимови, інтонації та дикції. Декламування поезій дає змогу відчувати красу слів, їх звучання, значення та поетичний ефект.

Під час перекладу поезій студенти розуміють цінність мовленнєвих засобів, які використовує поет. Переклад поезій виховує чутливість та обережність до вибору слів, синтаксичних формулювань, риторичності та естетичної краси мови. Це змушує студентів звертати увагу на порівняння, метафори та інші риторичні фігури. Всі види мовленнєвої діяльності, такі як аудіювання, говоріння, читання, письмо, словниковий запас і грамика, можна ефективно розвивати за допомогою поезій, застосовуючи стилістичний підхід, який означає повільне та уважне читання вірша без вивчення біографічних та соціологічних даних. Основна увага приділяється самому поетичному твору. Такий підхід звертає увагу на засвоєння синтаксичних, семантичних, ритмічних та лексичних компонентів.

При оцінюванні перекладів враховуються оригінальність творчих ідей, покладених в основу перекладу, точність перекладу й близькість до оригіналу, відчуття мови, передача змісту та краси тексту, адекватність лексико-граматичних та стилістичних засобів, розкриття культурно-специфічних особливостей перекладу, відображення змісту, якості римування, ритміка, естетична та емоційна еквівалентність оригіналу.

Було проведено опитування 78 студентів другого курсу філологічного факультету та факультету іноземних мов Донецького національного університету імені Василя Стуса. Відповіді вказують на те, що майже всі студенти були дуже зацікавлені перекладацькою діяльністю. Із загальної кількості студентів, 92 виявляли високий інтерес до перекладу віршів, лише 8% виявляли низький інтерес. Як результат, чимало студентів (45%) підготували та подали свої роботи на конкурс Всеукраїнський студентський конкурс перекладу «Художнє слово в світовій культурі» від Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.

Серед переваг студенти відзначали видимий результат перекладу, колаборація та обговорення, фідбек від викладача, редагування, публікація перекладів на соціальних сторінках, підготовка робіт для подання на конкурси перекладу, участь у факультетських конкурсах перекладу та декламування.

Висновки. Переклад поезії як тема перекладознавчих та мовознавчих наукових розвідок залишається актуальною.

Поетичний текст – складна система символів та художніх засобів, яка не може бути передана дослівно. Проведений у цій статті теоретичний аналіз аспектів перекладу поетичних творів може бути застосованим у сфері перекладознавства. Переклад поетичних творів має перспективне широке застосування на заняття з іноземної мови на університетському рівні. Водночас, досліджувати специфіку перекладу необхідно в тісному зв'язку з історією мови, лексикону, образного фонду, фразеологічних засобів, синтаксису. Перспективними також будуть дослідження впливу перекладу на жанровий розвиток літератури.

Література:

1. Клименко Л.В. Художній переклад як вид міжкультурної комунікації в контексті Євроінтеграції. Літературознавчі студії. 2015. Вип. 1 (1). С. 228–235.
2. Nabokov V. "Problems Of Translation: "Onegin" In English". *The Translation Studies Reader*. Lawrence Venuti (Ed.), London & New York: Routledge. (pp. 115–127). 2004.
3. Чайковська Т.В. Труднощі художнього перекладу. *Сучасні наукові дослідження*. 2006: матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф., 20 – 28 лютого 2006 р. Дніпропетровськ : Наука і освіта, 2006.
4. Рильський М. Зібрання творів: у 20-ти томах. Т.16. Київ, 1987.
5. Саволоцька А. А. Роль журналу "Всесвіт" у розвитку перекладацького процесу 1960-х років. Літературознавчі студії. 2015. Вип. 1(2). С. 143–153. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2015_1\(2\)_18](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2015_1(2)_18).
6. Benjamin W. The Translator's Task. (Translated by S. Rendall). *TTR*, 10(2), 151–165. URL: <https://www.erudit.org/fr/revues/ttr/1997-v10-n2-ttr1487/037302ar/>
7. Derrida, J. *Des Tours de Babel*. Difference in Translation. Ed. & trans. J. Graham. Ithaca and London: Cornell University Press. 1985. pp. 165–207.
8. Лефевр, А. Переклад поезії: сім стратегій і план. Амстердам: Ван Горкум. 1975.
9. Bassnett S. *Translation Studies*. London; New York: Routledge. 2005. 176 p.
10. Казакова Т. Теория перевода. Санкт-Петербург : Союз, 2003. 296 с.
11. Комиссаров В. Н. *Общая теория перевода*. Москва: ЧеРо, 1999. 136 с.
12. Berman A. Translation and the Trials of the Foreign. *Translation Studies Reader*. Lawrence Venuti (Ed.), London & New York: Routledge. 2004. pp. 240–246.
13. Федоров А.В. *Основы общей теории перевода*. Москва: Филология. 2002. 418 с.
14. Алексеева И.С. *Профессиональный тренинг переводчика*. Санкт-Петербург : Союз. 2003. 287 с.
15. Holmes V.& M. Moulton. *Writing Simple Poems: Pattern Poetry for Language Acquisition*. Cambridge University Press, 2001. URL: <https://doi.org/10.7202/037302ar>

Kondratyuk M., Boivan O. Theoretical, practical, and methodological aspects of translation of poetry from Ukrainian into English

Summary. This scientific research describes the theoretical, practical, and methodological aspects of the translation of poetic works from the Ukrainian language into English. It is noted that the problems in translation arise due to the high semantic load on each component. Translators face the task of reproducing a poetic text in another language for another culture for another time. Emphasis is placed on the comprehensive role of the translator in the process of encoding and decoding texts. The purpose of the article is to investigate and analyze aspects of translation of poetic works, to determine

the main difficulties of translation, and offer solutions. Particular attention is paid to the methodological aspects of the translation of poetics for students of foreign languages. The main requirements for translation are accuracy, conciseness, clarity, and literature. The positions of domestic and foreign scholars on the problem of poetic translation are highlighted and analyzed. It is noted that the classifications of translation transformations are quite general and incomplete. As a rule, transformations of different types are used simultaneously, synthetically and creatively. A list of terms and operations (borrowing, tracing, literal translation, transposition, modulation, adaptation) that students have to master have been specified. From a methodological point of view, the translation of poetry supports the positive principles of learning a foreign language based on the interest and professional development. Indeed, a literal translation of poetics is almost impossible, except

for individual words, phrases or phrases. The poetic text in translation should be reproduced and retransmitted not only as a complex system of symbols and artistic means, but also filled with corresponding emotional and figurative and ideological content. When introduced and employed at university classes for students of foreign languages, the translation of poetic works helps to develop a project approach, with an emphasis on the process and result of translation. The purpose of such translation projects is also to develop identities as inquisitive and responsible rhetoricians invested in understanding their communities and creating positive changes in their lives, jobs, cities, countries.

Key words: translation, theoretical aspect, practical aspect, methodological aspect, poetic work, translation transformations, translation methods.